

PIJNBOOM, SPAR, DEN EN ANDERE NEDERLANDSCHE NAMEN

door G. HOUTZAGERS.

Nog steeds zijn enkelen het niet eens met de in ons rapport betreffende de „Namen van onze voornaamste Houtgewassen”, voor de 3 geslachten *Pinus*, *Picea* en *Abies* voorgestelde benamingen pijn of pijnboom, spar en den. Nu stel ik voorop, dat zulks m.i. niet de hoofdzaak is, wijl het niet in de eerste plaats onze bedoeling was om eenheid te brengen in de *Nederlandsche benamingen*, doch voornamelijk ging om de *wetenschappelijke namen*. Zie ik de zaak goed, dan zijn wij daarin *geslaagd* en zullen dus in het vervolg onze boschbouwers deze namen ook inderdaad aldus gaan gebruiken. En dit was *mijn* opzet toen ik in 1929 deze zaak ter hand nam, dit was ook de opzet van onze commissie in haar geheel, bij het werk, dat wij daarover sindsdien hebben verricht.

Mogen wij dus op goede gronden verwachten, dat de leiders van de groote boschlichamen hier te lande in het vervolg in hun officieele stukken en eventueel bij hun onderwijs zich aan het rapport zullen houden en ook hun ambtenaren daartoe opdracht zullen geven, anders is het met de Nederlandsche namen. Daar schijnt men te willen voortgaan met namen als spar en den in „liefelijke” wanorde door elkaar te haspelen, boomen, die niets op acacia's lijken, acacia's te noemen, omdat men het niet zoo erg vindt, dat een Nederlandsche naam eigenlijk niet juist is, enz. enz.

Uit de tegen onze voorstellen gehouden betoogingen krijgt men echter steeds den indruk, dat het den tegenstanders eigenlijk nog niet duidelijk is waar het ons om gaat.

Wij zijn n.l. volkomen overtuigd, dat plaatselijke benamingen als bijv. grove mast of moscovie voor zeepijn, kruisjesden voor fijnspar — om er nu maar eens paar zeer plaatselijke te noemen — door ons rapport niet zullen veranderen; dat het groote publiek zal blijven praten van acacia's enz. enz. Maar wat doet dat er nu toe? Ik zou zelfs willen vragen wat heeft dat er eigenlijk mede te maken?

Talloos zijn de plaatselijke of streekbenamingen... .. ook voor alle mogelijke andere zaken. Maar daarom gaat men die namen toch niet gebruiken in geschriften of in eventuele wetenschappelijke verhandelingen!

Maak dus desnoods achter *Pinus silvestris* of gewone pijnboom, bij een beschrijving van deze soort, een lange lijst van

andere namen als „in Brabant *mast* genaamd, in Utrecht *spar*, in de laatste Bijbelvertaling en bij Joost van den Vondel en Jacob van Lennep *den*, enz. enz.” Niet het minste bezwaar. Maar kies voor Uw officiële stukken, geschriften en verhandelingen en voor het theoretische onderwijs in ieder geval een goed gefundeerd naam uit, die later geen verwarring kan geven omtrent de soort die bedoeld was, voor het geval er toevallig de wetenschappelijke naam niet achterstaat.

Zulks doet men toch ook op ieder ander gebied. Er is dus geen enkele reden om daarvan in dit geval af te wijken en hier de spreektaal te volgen.

Wij boschbouwers moeten daarin juist voorgaan! Dan volgt geleidelijk de niet-vakman in zijn schrijftaal, tenslotte misschien zelfs de Bijbelvertaler. Aldus wordt het beoogde doel volkomen bereikt. Maar in de verschillende streken van ons land zal de spreektaal — eveneens met andere zaken en evenals tot nu toe — haar eigen benamingen *blijven* behouden.

Hetgeen wij ook volkomen billijken en toejuichen!
